

el a figyelmi és végrehajtó funkciókat érintő, valamint a pszicho- és vizuomotoros képességeket mérő feladatokon. A kutatás ezen kívül, 16 beteg esetében kitért a betegség egyéni körülményeire: a betegség fennállásának idejére, az epilepszia típusára, a rohamgyakoriságra, és a gyógyszeres kezelésre is. Azonban ezen a mintán az egyéb vizsgált körülmények egyike sem mutatott jelentős hatást a kognitív teljesítményre. Összességében az epilepsziás megbetegedések kognitív teljesítményre gyakorolt káros hatásai jelen kutatásban is igazolódtak, néhány limitációval azonban ebben az esetben is számolnunk kell.

Harcz Klaudia (*SZTE Móra Ferenc Szakkollégium*)

Az Ovidiusnak tulajdonított *Halieutica* intertextuális vizsgálata

A *Halieutica* című költemény egy 134 soros halászatról szóló, valószínűsíthetően 1. századi tanköltemény-töredék. A szerzőséggel kapcsolatban ókori testimoniumot egyedül idősebb Plinius jelent, aki a *Naturalis Historia* 32. könyvében Ovidiust nevezi meg szerzőként. Az enciklopédia tanulsága szerint a szöveg a költő száműzetése ideje alatt, élete vége felé keletkezett. A *Halieutica* hitelességét korán megkérdőjelezték, és a költeményt már a 12–13. században összeállított Ovidius-corporusok sem tartalmazták. A legkorábbi, 9. századi kéziratot Actius Syncerus reneszánsz költő és tudós fedezte fel Közép-Franciaországban 1502-ben. Szöveg hagyománya meglehetősen romlott, a fent említett kéziraton kívül pedig összesen négy másikat, egy 9. és három 16. századit, ismerünk. Bár a nemzetközi kutatás még nem döntött az autenticitás kérdésében, a hetvenes évek óta nem foglalkoztak behatóbban a költeménnyel, a hazai szakirodalom pedig többnyire csak irodalomtörténeti összefoglalásokból áll. A hitelesség kérdése megválaszolásához a költemény szókincsének elemzésével próbáltam közelebb jutni. Előadásomban először a kutatás jelenlegi állását, majd a szókincs elemzése során levont konklúziókat ismertetem.

Kárász Krisztián József (*PTE Szentágotthai János Szakkollégium*)

Az Aeneis baljós, szárnyas hírnöke

Emberemlékezet óta elevenen él az az elképzelés, hogy léteznek különböző, kedvező vagy éppen baljós előjelek, melyekből kiolvasható a jövő. Az ókori görög és római emberek világa sem volt mentes az efféle elképzelésektől, hiedelmektől, melyek egy része ma is fellelhető a különböző népek szellemi örökségében és modern világunk, a XXI. század hétköznapjaiban. Az Augustus-kori epikus költő, Vergilius eposza, az Aeneis két nagy harcosszövegével zárul, melynek során egy baljóslatú madár jelenik meg, és pusztá felbukkanásával az egyik harcos számára minden kétséget kizáróan megjósolja a csata végkimenetelét. A kutatás európai és amerikai könyvtárak digitalizált formában elérhető Aeneis-kiadásaiiban egy hosszú múltra visszatekintő kérdés nyomait